

[Forsvarsministeren]

på materiefeltet, bl.a. afløsning for Centurion-kampvogne, erstatning for ubådene af Narhvalen-klassen, anskaffelse af anden serie af Standard Flex 300-fartøjerne og erstatning for Draken-flyene – alt sammen projekter, der i dag ikke er afsat penge til, men som er påkrævede, hvis forsvaret skal kunne løse sine hidtidige opgaver.

Det vil også være nødvendigt at genopbygge mange af forsvarets lagre. Beholdningssituationen er kritisk på en række afgørende områder, specielt inden for ammunition. Styrkernes udholdenhed er derfor ringe.

Der har i de senere år været en stigende vækst i det danske bidrag til NATOs infrastrukturprogram, et program, som Danmark har haft store fordele af. Men udgifterne hertil afholdes jo inden for den aftalte økonomiske ramme for det danske forsvar, og det har betydet uønskede nedskæringer på andre områder. Denne vækst vil klart fortsætte i de kommende år, og det vil derfor være ganske påkrævet at kompensere herfor, medmindre vort eget forsvar skal udhules yderligere.

Intet nok så avanceret materiel har nogen værdi, hvis der ikke er kvalificeret personel til at betjene det. Det er ofte sagt – og det er rigtigt – at personellet er forsvarets vigtigste og også dyreste ressource. Udviklingen på personelområdet må vendes. Forsvaret må forblive en attraktiv og respekteret arbejdsplads, og her er det vigtigt, at de ansvarlige politiske partier støtter forsvaret og viser forståelse for dets betydning. Hvis personellet føler, at forsvaret gøres til kastebold for tilfældige politiske strømninger og løsagtige påstande og ikke opfattes seriøst af partierne eller af samfundet som helhed, kan personelaftagen fra forsvaret – og det gælder i øvrigt også for hjemmeværnet – blive øget væsentligt. Det vil efter vores opfattelse være afgørende negativt.

Der skal også skabes økonomisk mulighed for – og det prioriterer vi højt – at antallet af værnepligtige kan forøges. På grund af det ringe antal indkaldte værnepligtige gennem de senere år er gennemsnitsalderen for mobiliseringsstyrken steget, hvilket bevirker et faldende erfaringsniveau og dermed en alvorlig svækkelse af styrkerne. Der findes næppe nogen nemme løsninger på problemet. Nogle taler med fascination om de muligheder, der skulle ligge i ny teknologi, men der er intet i den teknologiske udvikling, der

tyder på, at nye og effektive våben med ét slag skulle blive væsentligt billigere. Konkrete eksempler herpå mangler i hvert fald.

Vi skal til stadighed være opmærksomme på træk i den internationale udvikling, som kan være af betydning, når vi taler om det danske forsvar – naturligvis. Men der er intet i den militære udvikling i vort nærområde, der i dag taler for indskrænkninger i det danske forsvar, snarere tværtimod. Mens vi får og har fået stadig færre systemer som følge af fordyrelsen ved udskiftninger, har vi bl.a. i vort eget nærområde kunnet følge en militær optrapning, som omfatter både kvaliteten og antallet.

Grundlaget for vort forsvar må fortsat være NATO-medlemskabet. Dansk forsvar har kun en mening i alliancesammenhæng. Det er derfor vigtigt, at vi som alle andre lande i alliancen udviser solidaritet med de øvrige lande, og det er afgørende, at dansk forsvar kan udfylde sin plads inden for NATO-fællesskabet. Yderligere reduktioner i forsvaret er ikke mulige, uden at der vil kunne rejses alvorlig tvivl om det danske forsvars troværdighed og evne til at løse de pålagte opgaver.

Dette gælder også i forhold til de forstærkninger, som vi i en given situation må kunne regne med til styrkelse af vort eget forsvar. Det ville, alle forhold taget i betragtning, være det mest ukloge signal, hvis Danmark i forbindelse med en kommende forsvarsordning yderligere reducerede sit i forvejen beskedne forsvarsbidrag og samtidig stillede krav om, at andre lande måtte fastholde eller måske forøge deres forstærkningsindsats her i landet.

Det er derfor regeringens opfattelse, at dansk forsvar som minimum må opretholdes på det nuværende niveau, og at forsvaret må videreudvikles med udgangspunkt i den struktur, der er besluttet pr. ultimo 1987. Beregningerne har vist, at dette nødvendiggør, at forsvarsbudgettet øges, og regeringens kommende udspil om forsvarets ordning efter 1987 vil naturligvis afspejle dette.

Det er regeringens ønske, at et kommende forsvarsforlig hviler på den nuværende kreds af forligspartier. Hermed kan vi fastholde, kan vi sikre, et bredt og solidt grundlag for forsvarets fremtid, der også er i overensstemmelse med de ønsker, som flertallet i befolkningen har. En sikkerhedspolitik, der ikke hviler på et bredt grundlag, er ingen sikker-